

คดีหมายเลขคำที่ อม. ๑๕/๒๕๕๑

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๑๒/๒๕๕๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๒

ระหว่าง	{	อัยการสูงสุด	โจทก์
		นายสมมาตร ดลมินทร์	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

โจทก์ฟ้องว่า ระหว่างวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๕ เวลากลางวัน ต่อเนื่องกัน นายวัฒนา อัสวเหมม จำเลยในคดีหมายเลขคำที่ อม. ๒/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ อม. ๒/๒๕๕๑ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขณะดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี บังคับซื้อที่ดินจากรายกรจำนวนหลายรายที่ครอบครองที่ดินในตำบลบางเหี้ย (คลองด่าน) อำเภอบางเหี้ย (บางบ่อ) จังหวัดสมุทรปราการ เนื้อที่ประมาณ ๑,๕๐๐ ไร่ ซึ่งเป็นที่ดินของรัฐที่ประกาศหวงห้ามให้เป็นที่ เพาะปลูกฝอยและเป็นที่ดินสาธารณะ บางแปลงมีเขตที่ดินจลลาลองสาธารณะและถนนสาธารณะ ในนามของบริษัท ปาล์มบีช ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ซึ่งบริษัท นอร์ทเทิร์น รีซอส จำกัด ถือหุ้น โดยนายวัฒนาถือหุ้นในบริษัท นอร์ทเทิร์น รีซอส จำกัด แล้วนายวัฒนาคำเนินการขออนุญาตที่ดินดังกล่าว เป็นที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๑๕๐ เนื้อที่ ๓๘๐ ไร่ ๓ ตารางวา โฉนดเลขที่ ๑๓๘๑๓ เนื้อที่

LIRT

๔๘๘ ไร่ ๓ งาน ๑๓ ตารางวา โฉนดเลขที่ ๑๕๐๒๔ เนื้อที่ ๓๔๓ ไร่ ๓ งาน ๒๕ ตารางวา โฉนดเลขที่ ๑๕๕๒๘ เนื้อที่ ๑๔๘ ไร่ ๕๔ ตารางวา และโฉนดเลขที่ ๑๕๕๖๕ เนื้อที่ ๓๗๗ ไร่ ๓ งาน ๗๖ ตารางวา ซึ่งที่ดินทั้งห้าแปลงดังกล่าวตั้งอยู่ที่ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ โดยนายวัฒนาใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ข่มขืนใจหรือจูงใจ และเป็นผู้ใช้ด้วยการก่อ บังคับ ชูเชิญ จ้างวาน ยุยงส่งเสริม หรือกระทำโดยวิธีใด ให้จำเลย นายอริยะ สุวรรณรัตน์ นายชวณัฐ หรือสุขุม โฉมจังหวัด นายพรชัย คิสกุล นายคมชิต วิชญะเดชา นายสุภโชคหรือวิชัย ฉ่างทองคำ นายเกรียงศักดิ์ ตัณฑะตะนัย และนายณรงค์ ยอดศิริจินดา ผู้ถูกใช้ กับเจ้าหน้าที่ของรัฐอีกหลายคนซึ่งไม่ได้ฟ้องเนื่องจากคดีขาดอายุความให้กระทำความผิด หลังจากนั้น จำเลยกับพวก ร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต กล่าวคือ ระหว่างวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เวลากลางวัน ถึงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๖ เวลากลางวัน ต่อเนื่องกัน จำเลยซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำแหน่ง เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี มีหน้าที่ตรวจสอบพิจารณาเรื่องราวในการ ดำเนินการอนุมัติและลงนามในการออกโฉนดที่ดินกับควบคุมดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการ ในบังคับบัญชาให้เป็นไปตามระเบียบกฎหมาย ได้พิจารณาและตรวจสอบเรื่องราว และอนุมัติลงนาม ออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๐๒๔, ๑๕๕๒๘, ๑๕๕๖๕ ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายให้แก่นายวัฒนา กับพวกและ บริษัท ปาล์มบิซ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ และวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๖ ตามลำดับ ซึ่งเป็นการออกเฉพาะราย ทั้งที่จำเลยรู้ดีอยู่แล้วว่าที่ดิน บางส่วนเป็นที่ราษฎรใช้ประโยชน์ร่วมกัน เพราะตามหลักฐาน ส.ค. ๑ และ น.ส. ๓ ที่นำมาประกอบ ในการออกโฉนดที่ดินระบุว่าข้างเคียงจดคลองสาธารณะ ทับที่สงวนหวงห้าม ทั้งที่เป็นที่ดินไม่อาจ ออกโฉนดที่ดินได้ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กรรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย และประชาชน ที่เกี่ยวข้อง การกระทำของจำเลยมิชอบด้วยระเบียบและกฎหมาย เพราะนอกจากจะออกโฉนดที่ดิน ทับที่สงวนหวงห้าม “ที่เทขยะมูลฝอย” แล้ว โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๐๒๔ ออกทับ คลองสาธารณะประโยชน์ คือ คลองทะเล และออกโดยนำหลักฐานแสดงการครอบครองการรับรอง ทำประโยชน์สำหรับที่ดินแปลงอื่นมาออกสลับแปลง โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๕๒๘ ออกทับ ถนนสาธารณะและออกโดยการนำหลักฐานแสดงการครอบครองการรับรองทำประโยชน์สำหรับที่ดินแปลงอื่น อ้างเป็นหลักฐาน นำหลักฐานที่ดินเดิมที่ออกเอกสารสิทธิไปแล้วมาออกซ้ำอีกและออกโดยเอาที่ดิน

ที่ไม่มีหลักฐานแสดงการครอบครองทำประโยชน์เดิมรวมเข้าไปด้วย โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๕๖๕ ออกทับถนนสาธารณะ อันเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่แสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมายให้แก่นายวัฒนา กับพวก เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย และประชาชนที่เกี่ยวข้อง เป็นเหตุให้นายวัฒนา กับพวก และบริษัท ปาล์มบีช ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด ได้รับประโยชน์จากการออกโฉนดที่ดินดังกล่าวไปโดยมิชอบ แล้วนายวัฒนา มอบพระเครื่องผงสุพรรณเถี่ยมทองคำแก่จ่านาย นายพรชัยและนายคมชิต คนละ ๑ องค์ เป็นการตอบแทน เหตุเกิดที่ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ ตำบลบางเสาธง กิ่งอำเภอบางเสาธง (อำเภอบางเสาธง) อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ และที่แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพันกัน ซึ่งกรมควบคุมมลพิษซื้อที่ดินทั้งห้าแปลงดังกล่าวข้างต้นจากนายวัฒนา กับพวก ได้รับความเสียหายเนื่องจากโฉนดที่ดินดังกล่าวถูกเพิกถอนจึงร้องทุกข์กล่าวโทษนายวัฒนาและจำเลยกับพวก ต่อพนักงานสอบสวนกองปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ต่อมา คณะอนุกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่นายวัฒนาและจำเลย กับพวก จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างการสอบสวนนายพรชัยนำพระเครื่องผงสุพรรณเถี่ยมทองคำ ๑ องค์ ซึ่งได้มาจากนายวัฒนาเพื่อตอบแทนในการที่นายพรชัยได้ปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ดังกล่าวไปมอบให้แก่พนักงานสอบสวนยึดเป็นของกลาง และพนักงานสอบสวนส่งมอบให้แก่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยึดไว้ประกอบคดี โดยศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้มีคำสั่งรับตามคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ อม. ๒/๒๕๕๑ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สอบสวนแล้ว มีมติว่าการกระทำของนายวัฒนาและจำเลยกับพวกมีมูลความผิดทางอาญาตามคำฟ้อง ขอให้ลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๘๓, ๘๖, ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ธิบพระเครื่องผงสุพรรณเถี่ยมทองคำ ๑ องค์ ของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองตรวจคำฟ้องคำให้การ รายงาน การไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และพยานเอกสาร

LIRT

ที่คู่ความรับกันแล้ว เห็นว่า คดีวินิจฉัยได้โดยไม่ต้องไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมอีกต่อไป

พิเคราะห์แล้ว คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกเป็นเจ้าของพนักงานร่วมกันปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ โดยข้อเท็จจริงตามฟ้องปรากฏว่าจำเลยได้ดำเนินการออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๕๖๕ ตำบลคลองค่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นโฉนดที่ดินฉบับสุดท้ายให้แก่นายวัฒนากับพวก เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๖ อันถือว่าเป็นวันสุดท้ายที่จำเลยกระทำความผิด และโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ภายในกำหนดเวลาสิบห้าปีนับแต่วันที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิดดังกล่าว โดยไม่ได้นำตัวจำเลยมาศาล ครั้นวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ จำเลยเข้ามาขอตัวต่อศาลซึ่งเป็นระชาระเวลานับแต่วันที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดครั้งหลังสุดเกินกว่าสิบห้าปี คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นตามข้อต่อสู้ของจำเลยเสียก่อนว่าคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๕ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

- (๑) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปี
- (๒) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี
- (๓) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี
- (๔) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
- (๕) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น ...”

ดังนั้น เมื่อคดีนี้มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี โจทก์จึงต้องฟ้องและได้ตัวจำเลยมายังศาลภายในกำหนดเวลาสิบห้าปีนับแต่วันที่จำเลยกระทำความผิด แม้โจทก์จะฟ้องคดีนี้ต่อศาลภายในกำหนดระยะเวลาสิบห้าปีแล้ว ตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการดำเนินคดีของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของ

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๘ ที่ออกตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ตามที่บัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง ซึ่งกำหนดให้โจทก์ไม่ต้องนำตัวจำเลยมาส่งศาลในวันฟ้องก็ตาม แต่การให้อำนาจโจทก์ฟ้องคดีได้โดยไม่มีตัวจำเลยมาส่งศาลในวันฟ้อง กับการพิจารณาว่าคดีโจทก์ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๕ หรือไม่ เป็นคนละกรณีกัน เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณา คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องไม่ได้บัญญัติ เกี่ยวกับเรื่องอายุความฟ้องคดีกรณีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองกระทำความผิดหรือผู้ที่ร่วมกระทำ ความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไว้โดยเฉพาะแล้ว การวินิจฉัยว่าคดีโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ จึงต้องพิจารณาตามความในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๕ ที่บัญญัติให้โจทก์ต้องฟ้องและได้ตัว ผู้กระทำความผิดมายังศาลภายในกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๕ (๑) ถึง (๕) ดังกล่าวเท่านั้น และเนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติเรื่องอายุความคดีอาญาไว้ โดยเฉพาะแล้ว แต่ไม่ได้บัญญัติเรื่องอายุความสะดุดหยุดลงหรือหยุดนับอายุความไว้ แม้พนักงานอัยการ จะได้ฟ้องและส่งตัวจำเลยต่อศาลอาญามาก่อนภายในกำหนดอายุความก็ตาม แต่เมื่อคดีไม่อยู่ในเขต อำนาจของศาลอาญาและศาลอาญามีคำสั่งไม่ประทับฟ้องและให้จำหน่ายคดีแล้ว ฉะนั้น องค์คณะ ผู้พิพากษาจึงมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า แม้โจทก์ฟ้องจำเลยภายในกำหนดอายุความ แต่เมื่อยังไม่ได้ตัวจำเลย มาศาลจนล่วงพ้นกำหนดเวลาสิบห้าปีนับแต่วันกระทำความผิดแล้ว คดีจึงขาดอายุความตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๕๕ (๒) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕ (๖) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๘ วรรคสอง และ ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นข้ออื่นตามข้อต่อสู้ของจำเลยอีกต่อไป

ส่วนที่โจทก์ขอให้รับพระเครื่องผงสุพรรณเลี่ยมทองของกลางนั้น เห็นว่า ศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำพิพากษาให้รับของกลางดังกล่าวไปแล้วใน คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๒/๒๕๕๑ ดังนั้น จึงไม่ต้องมีคำวินิจฉัยในส่วนนี้อีก

พิพากษายกฟ้อง

LIRT

นายสมศักดิ์ จันทรา

นายสถิตย์ ทาวุฒิ

นายพีรพล พิษวัฒน์

นายพิทักษ์ คงจันทร์

นายดิเรก อิงคนินันท์

นายพันวงษา บัวทอง

นายศิริชัย สวัสดิ์มงคล

นายสมชาย จุลนิตี

นายเรวัตร อิศราภรณ์